

มา ฟัง ธรรม กัน เถิด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์ในการฟังธรรม ๕ ประการ
คือ ผู้ฟังย่อมได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง ย่อมเข้าใจชัดในสิ่งที่ได้
ฟังแล้ว ย่อมบรรเทาความสงสัยเสียได้ ย่อมทำความเข้าใจให้ตรง
และจิตของผู้ฟังย่อมเลื่อมใส ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์ใน
การฟังธรรม ๕ ประการนี้แล

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๑

การเกิดมาเป็นมนุษย์ หากไม่ได้พบพระพุทธศาสนา ไม่เป็นสัมมาทิฐิ การเกิดมาก็เท่ากับสูญเปล่า เพราะไม่รู้จักเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องว่า อะไรเป็นสาระเป็นแก่นสาร หรือเป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิต การที่พวกเราทั้งหลาย เกิดมาพบกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับว่าเป็นโชคอันมหาศาลยิ่งกว่าการได้สมบัติจักรพรรดิเสียอีก เพราะสมบัติภายนอกเป็นเพียงของนอกกาย ที่เราอาศัยกันอยู่ชั่วครั้งชั่วคราว จะเอาติดตัวไปด้วยก็ไม่ได้ แต่พระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ที่เราได้รับฟัง แล้วนำไปประพฤติปฏิบัติ จะเป็นแสงส่องนำทางชีวิตให้เราดำเนินไปในทางที่ถูกต้องและปลอดภัย

การให้ออกาสอันสำคัญกับตัวเอง ในการมาฟังธรรมวันละนิด และทำให้หยุดนี้เพิ่มเติมความบริสุทธิ์กาย ใจ ให้กับตัวเราเอง จึงเป็นกรณียกิจที่สำคัญ ซึ่งเราควรทำให้ได้เป็นประจำสม่ำเสมอ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ธัมมัสสวนสูตร ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์ในการฟังธรรม ๕ ประการ คือ ผู้ฟังย่อมได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง ย่อมเข้าใจชัดในสิ่งที่ได้ฟังแล้ว ย่อมบรรเทาความสงสัยเสียได้ ย่อมทำความเข้าใจให้ตรง และจิตของผู้ฟังย่อมเลื่อมใส ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์ในการฟังธรรม ๕ ประการนี้แล”

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๒

เวลาแห่งการฟังธรรมเป็นเวลาที่มีคุณค่ายิ่ง จะช่วยยก
ใจของเราให้สูงขึ้น จากนิเวศธรรมทั้งหลาย เป็นการเพิ่มเติม
ปัญญาบารมีให้กับตัวเราเอง ไว้เป็นธรรมอาวุธ คอยแก้ไขปัญหา
ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

พวกเราทุกคนอาจจะเคยศึกษาความรู้ระดับต่างๆ ใน
ทางโลกมามาก ทั้งปริญญาตรี ปริญญาโท หรือปริญญาเอก
เป็นดอกเตอร์ เป็นโพรเฟสเซอร์ ทั้งในและต่างประเทศ แต่
ความรู้เหล่านั้น ส่วนใหญ่ก็เป็นเพียงวิชาทำมาหากิน เป็นวิชาที่
ช่วยเหลือตัวเองให้รู้จักหาทรัพย์สมบัติ ให้ได้มาซึ่งลาภ ยศ
สรรเสริญด้วยวิธีการต่างๆ ทำให้เรามีความสุขในปัจจุบัน ซึ่ง
บางครั้งก็ประสบความสำเร็จ บางครั้งก็พบกับความล้มเหลว

ส่วนความรู้ที่เกิดจากการฟังธรรมของพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้านั้น เป็นความรู้อันบริสุทธิ์ ซึ่งเกิดจากใจที่หยุดนิ่งได้
อย่างสมบูรณ์ ที่ท่านเรียกว่าการตรัสรู้ธรรม ยิ่งได้ยินได้ฟังและ
นำไปประพฤติปฏิบัติตามมากเพียงไร ชีวิตก็จะเจริญก้าวหน้า
ยิ่งๆ ขึ้นไป เพราะปัญญาที่เกิดจากการฟังธรรม เป็นความรู้อัน
บริสุทธิ์ที่นำไปสู่การหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

สิ่งที่พวกเราจะได้จากการฟังธรรม คือ อริยทรัพย์ เป็น
สมบัติอันล้ำค่า ยิ่งกว่าโลกียทรัพย์ใดๆ ในโลกที่เราหามาได้

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๓

ปัจจุบันนี้ เพราะว่าเราจะได้เพิ่มพูนทรัพย์คือศรัทธา มีความเห็นถูกต้อง เป็นผู้มึศีลที่สะอาดบริสุทธิ์ มีหิริโอตตปปะ เกรงกลัวต่อบาปอกุศลทั้งหลาย ได้เป็นพหูสูต คือได้ยินได้ฟังแต่เรื่องดี ๆ เป็นการยกใจให้สูงขึ้น ได้สละความตระหนี่ ออกจากใจด้วยจาละรวมไปถึงสละอารมณ์ขุ่นข้องหมองใจ เหลือไว้แต่อารมณ์ดี อารมณ์สบาย พร้อมทั้งจะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัยภายใน อารมณ์จะแจ่มใส และดวงปัญญาซึ่งเป็นทรัพย์อันประเสริฐ ก็เพิ่มพูนมากขึ้น

ส่วนสมบัติภายนอกนั้น ใช้ได้ก็เฉพาะตอนที่เรามีชีวิตอยู่ หลังจากนั้น ก็นำไปไม่ได้ การหาโอกาสเข้าไปฟังธรรม หรือ สนทนาธรรมกับนักปราชญ์บัณฑิตผู้รู้ทั้งหลาย เป็นสิ่งที่คุณทำนควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะจะทำให้เป็นผู้สมบูรณ์ ทั้ง โลกียทรัพย์ในโลกนี้ และอริยทรัพย์ซึ่งเปรียบเสมือน กุญแจดอกสำคัญที่จะไขไปสู่สุคติโลกสวรรค์ และเป็นบันไดก้าวไปสู่ การบรรลุมรรคผลนิพพาน

*ในสมัยพุทธกาล อชิตมาณพกับเพื่อนๆ ๑๖ คน ซึ่งได้รับคำสั่งจากอาจารย์ให้ไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อฟังธรรม

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๔

และถามปัญหาที่ค้างคาใจมานานกับพระพุทธองค์ เมื่อทุกคนไปถึงวัดพระเชตุวัน ก็ได้เข้าไปฟังธรรม และได้ทูลถามปัญหากับพระพุทธองค์ว่า “โลกคือหมู่สัตว์อันอะไรหุ้มห่อไว้ โลกย่อมไม่แจ่มแจ้งเพราะอะไร แล้วมีธรรมะหมวดไหน ที่จะพอเป็นเครื่องกันอาสวกิเลสเหล่านั้นได้บ้าง เหล่าบัณฑิตได้ปิดกันอาสวะที่นอนเนื่องอยู่ในใจด้วยธรรมอะไร และอะไรหนอเป็นเครื่องฉาบทาโลกนี้ไว้ ทำให้มนุษย์หลงเพลิดเพลिनอยู่ในโลก โดยไม่ยอมแสวงหาทางหลุดพ้น อะไรเป็นภัยใหญ่หลวงของชาวโลก”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า “ดูก่อนอชิตะ โลกนี้ถูกอวิชชาห่อหุ้มไว้ โลกนี้ไม่แจ่มแจ้งเพราะมนุษย์มีความตระหนี่และความประมาท ดูก่อนอชิตะ แม้ว่าอาสวะทั้งหลายจะไหลไปในอารมณ์ต่างๆ ได้ แต่หากมีสติสัมปชัญญะ สติจะเป็นเครื่องกันอาสวกิเลสในโลกไว้ได้ บัณฑิตย่อมปิดกันอาสวะได้ด้วยปัญญา เราตถาคตกล่าวตักเตือนหาว่า เป็นเครื่องฉาบทาโลกนี้ไว้ ทำให้มนุษย์และสรรพสัตว์ ต้องดิ้นรนแสวงหาเบญจกามคุณ โดยไม่รู้จักพอ ตักเตือนหาพาให้มนุษย์ยุ่งเหยิง และต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในสังสารวัฏ อย่างไม่รู้จักจบสิ้น และความทุกข์นี้เอง เป็นภัยใหญ่สำหรับชาวโลก”

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๕

ฝ่ายติสสเมตเตยมาณพ ก็ได้ทูลถามปัญหาพระพุทธองค์ว่า “ใครชื่อว่าผู้ยินดีในโลกนี้ ความหวั่นไหวในอารมณ์ต่างๆ ย่อมไม่มีแก่ใครบ้าง ใครรู้ส่วนสุดทั้งสอง แล้วไม่ติดอยู่ในส่วนท่ามกลางด้วยปัญญา พระองค์ตรัสสรรเสริญใครว่าเป็นมหาบุรุษ มีใครบ้างไหม ที่ล่วงตณหาเครื่องร้อยรัดในโลกนี้ได้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า “ดูก่อนเมตเตยยะ ผู้เห็นทุกข์เห็นโทษในกามทั้งหลาย แล้วประพาสพรหมจรรย์ ปราศจากตณหาเครื่องร้อยรัดแล้ว มีสติทุกเมื่อ พิจารณาเห็นธรรมตามความเป็นจริง สามารถจัดกิเลสให้หลุดร่อนออกไปได้ ชื่อว่าผู้ยินดีในโลกนี้ ความหวั่นไหวทั้งหลาย ย่อมไม่มีแก่บุคคลนั้น ผู้รู้ส่วนสุดทั้งสอง เรากล่าวสรรเสริญบุคคลนั้นว่าเป็นมหาบุรุษ บุคคลนั้นล่วงตณหาเครื่องร้อยรัดในโลกเสียได้ จึงเป็นผู้มีชีวิตที่อยู่เหนือโลก”

ฝ่ายเมตตคุมาณพได้ทูลถามพระพุทธองค์ว่า “นักปราชญ์ทั้งหลาย เขาพากันข้ามห้วงน้ำคือโอชะ มีชาติ ชรา โสกะ และปริเทวะได้อย่างไรหนอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นมุณี ขอพระองค์จงตรัสพยากรณ์ธรรมอันเป็นเครื่องข้ามโอชะ แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “ดูก่อนเมตตคุ เธอจะเป็นผู้มีสติ

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๖

ดำเนินข้ามค้นหา อันชวนไปในอารมณ์ต่างๆ ขอท่านจงบรรเทาความเพลิดเพลน และความยึดมั่นในสิ่งต่างๆ เหล่านั้น จึ่งจะหลุดพ้นจากภพ ๓ ไปได้ ผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่อย่างนี้มีสติ ไม่ประมาท ได้รู้แจ้งแล้วเที่ยวไปอยู่ ละความถือมั่นของเราได้แล้ว ย่อมสามารถหลุดพ้นจากทุกข์ คือ ชาติ ชรา โสกะ และปริเทวะในอัฐภาพนี้เสีย นรชนผู้มีปัญญาในศาสนานี้ สละธรรมเป็นเครื่องข้องในภพน้อย และภพใหญ่ได้แล้ว เป็นผู้ปราศจากตัณหา ไม่มีกิเลสทำให้เกิดความกังวล ไม่มีความหวังในโลกทั้งปวง เรากล่าวว่า ผู้นั้นข้ามชาติและชราได้แล้ว”

เพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อกัปปมาณพได้ทูลถามปัญหาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้นิรทุกข์ ขอพระองค์จงตรัสบอกธรรมอันเป็นที่พึ่งของชนทั้งหลาย ผู้ที่ถูกชราและมรณะครอบงำแล้ว ดุจที่พึ่งของชนทั้งหลาย ผู้อยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรด้วยเถิด ขอพระองค์จงตรัสบอก ที่พึ่งแก่ข้าพระองค์โดยอุบายที่ทุกข์นี้จะไม่พึงมีอีกเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสพยากรณ์ว่า “ดูก่อนกัปปะ ธรรมชาติไม่มีเครื่องกังวล ไม่มีความถือมั่นนี้เป็นที่พึ่ง หาใช่ออย่างอื่นไม่ เรากล่าวที่พึ่งอันเป็นที่ลี้ภัยแห่งชราและมรณะว่า นิพพาน ชนเหล่าใดรู้นิพพานนั้นแล้ว มีสติ มีธรรมอันเห็นแล้ว

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๓

ดับกิเลสได้แล้ว ชนเหล่านั้นไม่อยู่ใต้อำนาจของมาร ไม่เดินไปในทางของมาร ย่อมเป็นอิสระในตัวเอง”

นี่ก็เป็นคำถามส่วนหนึ่ง ที่เห็นว่ามีประโยชน์ต่อทุกท่าน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ คำถามส่วนใหญ่ที่บัณฑิตนักปราชญ์ท่านถามกัน ก็เป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้งทั้งนั้น ทุกๆ คำถามล้วนเป็นไป เพื่อขจัดกิเลสอาสวะให้หลุดร่อนออกไปจากใจ เป็นคำถามที่น่าฟังทั้งนั้น เมื่อசிตมาถพบเพื่อนๆ ได้ ฟังคำตอบแล้ว ก็น้อมนำใจ ไปตามกระแสพระธรรมเทศนาที่ พระพุทธองค์ทรงแสดง ในที่สุดก็ได้หลุดพ้นจากอาสวกิเลส บรรลุมรรคเป็นพระอรหันต์กันทุกคน

นี่เป็นอันสงส์จากการฟังธรรม และการสนทนาธรรม กับผู้รู้แจ้งที่แท้จริง พระบรมศาสดาของเราเองก็ได้ชื่อว่า เป็น สัพพัญญูพุทธเจ้า ผู้รู้แจ้งโลกทั้งปวง ปัญหาต่างๆ ที่อยู่ในภพ ๓ นี้ แม้จะเป็นปัญหาที่พันโลก ท่านก็สามารถตอบได้หมด พระพุทธองค์ไม่มีปัญหา มีแต่ดวงปัญญาอันบริสุทธิ ที่ทรงหลัง ธรรมธาราให้สรรพสัตว์ได้ดื่มอมฤตธรรม ซึ่งเป็นวิมุตติรส เป็น รสแห่งความหลุดพ้น

เพราะฉะนั้น การหาโอกาสฟังธรรมเป็นประจำ จะทำให้เกิดปัญญาญาณ มองเห็นโลกได้ตามความเป็นจริง ทำให้เรา

มาฟังธรรมกันเถิด

๑๕๘

ไม่หลงไปในกระแสโลก คือ ความโลภ ความโกรธ และความหลง
ที่ชาวโลกยังไม่สามารถสลัดให้หลุดออกจากใจได้ ดังนั้นทุกๆ
คนจึงควรหมั่นเพิ่มเติมปัญญาบารมีให้กับตัวเอง ด้วยการหา
โอกาสฟังธรรม และหมั่นฝึกฝนใจให้บริสุทธิ์ หยุดนิ่ง ทำกันไป
จนกว่าจะเข้าไปพบกับผู้รู้แจ้งภายใน คือ พระธรรมกายกันทุกคน

